Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 14ον — Ἐν Ἀθήναις, 20 Μαρτίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 12

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΟΙΟΥ

Τὸ ταξεῖδι τοῦ κ. Πάττερσων καὶ τῶν οἰκοτρόφων τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς, ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ἕως τὴν Κουϊνστάουν, εἶχεν ἐκτελεσθῆ ὑπὸ λαμπροὺς οἰωνούς. Τοὺς διεσκέδαζαν καὶ τὰ παραμικρότερα ἐπεισόδια. Ἦσαν ὅλοι σὰν πουλάκια ποῦ ἤθελαν ἀνοιγεῖ τὸ κλουβί των καὶ τὸ ἔσκασαν, — πουλάκια ὅμως τελείως ἡμερωμένα, τὰ ὁποῖα ἐσλόπευαν νὰ ἐπιστρέψουν. Καὶ δὲν ἦσαν παρὰ στὴν ἀρχὴν ἀκόμα!

Βεβαίως, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἔφηβοι δὲν ἐπρόκειτο νὰ κάμουν τότε τὸ πρῶτον ταξεῖδί των μὲ τὸν σιδηρόδρομον ἢ διὰ θαλάσσης. Ὅλοι μάλιστα εἶχαν διαπλεύσει τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, ὅταν εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἕπεται ὅτι εἶχαν φάγει τὴν θάλασσαν μὲ τὸ κουτάλι, — ὦ! ὄχι. Μόλις τοὺς ἔμενεν ἡ ἀνάμνησις τῆς πρώτης των ποντοπορίας. Ὁ μεγαλήτερός των ἦτο δέκα ἐτῶν τὸ πολύ, ὅταν ἐπρωτοπάτησεν τὸ πόδι του εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ταξεῖδι λοιπὸν μὲ τὸν «Γοργὸν» ἦτο πρᾶγμα ἐντελῶς νέον δι' αὐτούς. Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Μέντορά των, αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἐπήγαινε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἐπὶ τοῦ ἀπίστου στοιχείου, πρὸς μεγάλην του εὐχαρίστησιν ὅμως.

— *Χρεὼν δὴ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης!* — ἐπανελάμβανε, δύο χιλιάδες ἑκατὸν ὀκτὼ χρόνια μετὰ τὸν Ὅμηρον.

Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο στράτευμα τῶν μαθητῶν, ἅμα κατέβη ἀπὸ τὸ τραῖνον εἰς τὴν Βριστόλην, κατὰ τὰς πέντε, ἐπεβιβάσθη εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἀτμόπλοια τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦν τὴν τακτικὴν ταχυδρομικὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας, ἤτοι διάπλουν διακοσίων περίπου μιλίων.

Συνήθως, ὁ εἴσπλους τοῦ στενοῦ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, ἀφοῦ τὸ σκάφος περάσῃ τὰς ἀπωτάτας ἄκρας τῆς Οὐαλλίας, εἶνε ἀρκετὰ κοπιαστικός. Ἀλλὰ τότε ἐβασίλευαν ἡ γαλήνη καὶ ἡ νηνεμία. Μόλις ἐφυσοῦσεν ἐλαφρότατα τὸ ἀεράκι. Οἱ ταξειδιῶται μας ἐνόμιζαν ὅτι ἐταξείδευαν εἰς τὰ νερὰ κάποιας λίμνης τῆς Σκωτίας. Ὁ κ. Πάτερσων δὲν εἶχεν ἐνοχληθῆ καθόλου ἀπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ αὐτό τον ἔκαμνε λίαν αἰσιόδοξον διὰ τὸ μέλλον. Κατὰ τὴν γνώμην του, ἄλλως τε, κάθε ἄνθρωπος γερός, φρόνιμος καὶ ἔχων ἰσχυρὸν χαρακτῆρα, δὲν ἔχει φόβον νὰ τὸν πιάσῃ ἡ θάλασσα.

— Δὲν εἶνε παρὰ ζήτημα θελήσεως ἐπανελάμβανε, καὶ τίποτε ἄλλο!

Μὲ αὐτὰς τὰς καλὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς διαθέσεις, ὁ Μέντωρ καὶ οἱ ἄριστεῖς ἔφθασαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Κουϊνστάουν. Εὐνόητον εἶνε, ὅτι ὅλοι ἠσθάνοντο σφοδροτάτην ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς τὸν «Γοργόν», νὰ βάλουν τὸ πόδι των ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον τὸ ναυλωμένον δι' αὐτούς, — τὴν θαλαμηγὸν των τέλος πάντων, — νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὰς καμπίνες των, νὰ διασκελίζουν τὸ κατάστρωμα ἀπὸ τὴν πρῶραν ἕως τὴν πρύμνην, νὰ συνάψουν σχέσεις μὲ τὸν πλοίαρχον Πάξτων καὶ τὸ πλήρωμά του, νὰ γευματίσουν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ καρρέ, νὰ παριυρεθοῦν εἰς ὅλας τὰς μανοῦβρας τῆς ἀπάρσεως, καὶ νὰ δώσουν καὶ αὐτοὶ ἕνα χέρι, ἂν ὑπῆρχεν ἀνάγκη.

Δὲν ἐσυλλογίσθησαν λοιπὸν νὰ χρονοτριβήσουν καθόλου εἰς τοὺς δρόμους τῆς Κουϊνστάουν. Ἂν μάλιστα ὁ «Γοργὸς» ἦτον ἀραγμένος εἰς τὸν λιμένα,

« Ὁ πλοίαρχος Πάξτων ; . . . » (Σελ. 82, στήλη γ'.)

ὁ κ. Πάττερσων καὶ οἱ νεαροί του σύντροφοι ἀμέσως θὰ ἐπεβιβάζοντο. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦτο ἀργὰ πλέον, — ἐννέα ἡ ὥρα. Ἄμα ἐξημέρωνε, θὰ ἐπήγαιναν εἰς τὸν λιμενίσκον Φάρμαρ.

Αὐτὸ λιγάκι τους ἀπεγοήτευσε, διότι ὅλοι ἤλπιζαν ὅτι θὰ ἐπερνοῦσαν ἐκείνην τὴν πρώτην νύκτα μέσα στὸ καράβι, χωμένοι εἰς τὰ κρεββατάκια, ποῦ εἶνε βαλμένα τὸ ἕνα ἐπάνω στ' ἄλλο «σὰν τὰ συρτάρια τοῦ κομμοῦ» — ἔλεγεν ἐκεῖνος ὁ κατεργαράκος Τωνῆς Ρενώ, — καὶ τί ὡραῖα θὰ ἐκοιμῶντο μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ συρτάρια!

Ἔπρεπεν ὅμως ν' ἀναβάλουν τὴν ἐπιβίβασιν διὰ τὸ πρωΐ. Ἐν τούτοις, ἔσπευσαν ἀπὸ τὸ βράδυ ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Τζὼν Χόβαρτ νὰ συμφωνήσουν μ' ἕνα λεμβοῦχον, καὶ αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ τους μεταφέρῃ μὲ τὴν λέμβον του εἰς τὸ ἀγκυροβόλιον τοῦ «Γοργοῦ».

— Αἴ! ἀνέκραξεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὅστις, καθὼς καὶ οἱ λοιποί, ἦσαν παρόντες εἰς τὴν συμφωνίαν· ἂν ἐπηγαίναμε τώρα, ἴσως ὁ «Γοργὸς» νὰ σήκονε τὴν ἄγκυραν ἀπὸ τ' ἀπόψε...

— Μήν το πιστεύετε, μικρέ μου κύριε, διέκοψεν ὁ λεμβοῦχος. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σαλπάρῃ, καὶ ποιὸς ξεύρει ἂν αὐτὴ ἡ κάλμα δὲν βαστάξῃ ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες!...

— Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶσθε, κύριε ναυτικέ; ἠρώτησεν ὁ κ. Πάττερσων.

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι...

— Λοιπόν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Πάττερσων, προτιμότερον εἶνε ἴσως νὰ ἐγκατασταθῶμεν εἰς κανὲν ξενοδοχεῖον τῆς Κόρκ ἢ τῆς Κουϊνστάουν, περιμένοντες νὰ πνεύσῃ εὐνοϊκὸς ἄνεμος διὰ νὰ γεμίσῃ τὰ πανιά μας...

— Ὤ! κύριε Πάττερσων... κύριε Πάττερσων!... ἀνέκραξεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς καὶ μερικοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ συγκρατηθοῦν.

— Καὶ ὅμως... φίλοι μου...

Ἤρχισαν τὴν συζήτησιν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἦτο νὰ μεταβοῦν εἰς ἓν ξενοδοχεῖον τῆς προκυμαίας. Ἐκεῖ ἐζήτησαν δωμάτια, ἐκοιμήθησαν ἀναπαυτικά, καὶ τὸ πρωΐ, ἀφοῦ ἔκαμαν τὸ πρῶτον πρόγευμά των, μὲ τσάϊ καὶ σάνδουϊτς, ἐμβῆκαν εἰς τὴν βάρκαν.

Ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ ὁμίχλη εἶχε διαλυθῆ, καὶ μόλις ἐπροχώρησεν ἕνα μίλι ἡ βάρκα, ἐνεφανίσθη ὁ ὁρμίσκος Φάρμαρ μετὰ τὴν κομψὴν ἑνὸς ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκλειε πρὸς βορρᾶν.

— Ὁ «Γοργός»!... ἐφώναξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, δεικνύων τὸ μόνον σκάφος, τὸ ὁποῖον τότε εὑρίσκετο εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀγκυροβόλιον.

— Μάλιστα... μικρέ μου κύριε, ὁ «Γοργός»... ἀπήντησεν ὁ λεμβοῦχος. Λαμπρὸ καράβι, σᾶς βεβαιῶ!

— Σᾶς εἶνε γνωστὸς ὁ πλοίαρχος Πάξτων;... ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών.

— Δὲν τον γνωρίζω, διότι σπανίως βγαίνει ἔξω. Ἀλλὰ τον θεωροῦν ἐξαίρετον ναυτικόν, καὶ ἔχει πολὺ καλὸ πλήρωμα.

— Τί εὔμορφο τριχάρτο!... ἔλεγε κ' ἐξανάλεγε ὁ Τωνῆς Ρενώ, καὶ τὸν θαυμασμόν του συνεμερίζετο πληρέστατα ὁ σύντροφός του Μάγνος Ἄνδερς.

— Εἶνε σωστὴ θαλαμηγός!...

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ βάρκα ἔδενε δίπλα εἰς τὴν δεξιὰν σκάλαν τοῦ «Γοργοῦ». Γνωρίζομεν πῶς ἔγινεν ἡ ἐπιβίβασις καὶ πῶς ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐδέχθη τοὺς ταξιδιώτας μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πλοιάρχου Πάξτων. Κατόπιν, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ναυκλήρου, προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του καὶ ἐπρότεινεν εἰς τοὺς ἐπιβάτας νὰ τους ὁδηγήσῃ εἰς τὸ καρρέ, ὅπου ἦσαν ἕτοιμες αἱ καμπίνες των.

Προτήτερα ὅμως, ὁ κ. Πάττερσων ἐθεώρησε καθῆκόν του νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ νέας φιλοφρονήσεις εἰς τὸν πλοίαρχον. Ἐλογίζετο εὐτυχὴς — ἔλεγε — διότι ἡ κυρία Κῆτλεν Σεϋμουρ ἐνεπιστεύθη τὴν τύχην τοῦ ὁμίλου τῶν νεαρῶν ἐκδρομέων της εἰς κυβερνήτην τόσον διακεκριμένον καὶ ἀπολαύοντα φήμης τόσον ἐξαιρέτου ἀνὰ τὸν ναυτικὸν κόσμον... Βεβαίως, ἀφοῦ ἔκαμναν τὸ τόλμημα ν' ἀνασκαλεύσουν τοὺς κόλπους τῆς Θέτιδος, ἐξετίθεντο εἰς κινδύνους ὁπωσδήποτε... Ἀλλὰ μὲ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, μὲ πλοῖον ὅπως τὸν «Γοργόν,» καὶ μὲ πλήρωμα τόσον ἔμπειρον, ἠμποροῦσαν νὰ περιφρονήσουν τὴν μῆνιν τοῦ ἐνοσίχθονος Ποσειδῶνος...

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔμενε ψυχρός, ἀπαθής, ἐμπρὸς εἰς τὸ ξιχείλισμα ἐκεῖνο τῶν φιλοφρονήσεων. Περιωρίσθη ν' ἀπαντήσῃ, ὅτι οἱ ναῦται του καὶ αὐτὸς θὰ ἔκαμναν ὅτι ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι των διὰ νὰ μείνουν ἐντελῶς εὐχαριστημένοι οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργοῦ» ἀπὸ τὸ ταξείδί των.

Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ πλοῖον «ἀπὸ τὲς κοῦτσες ἕως τὰ πόμολα», — ὅπως ἔλεγεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, ποὺ ἐγνώριζε μερικοὺς ναυτικοὺς ὅρους.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις εἶχεν ἄπειρον ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἥρωάς μας. Τάχα δὲν ἦτον ἡ κατοικία των τὸ πλοῖον, ἡ πλωτὴ θερινὴ διαμονή των διὰ τρεῖς μῆνας;...

Ἐπισκέφθησαν ἐν πρώτοις τὸ καρρέ, ὅπου ἦτο στερεωμένη ἡ τράπεζα τοῦ φαγητοῦ εἰς τὸ μέσον, μὲ τοὺς καναπέδες του ποὺ εἶχαν κινητὰ ἐρεισίνωτα, μὲ τὲς κρεμαστὲς λάμπες, μὲ τὰ διάφορα ἐργαλεῖα τὰ κρεμασμένα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου, τὸ ὁποῖον κατέβαινεν ἕως τὸ μέσον τῆς τραπέζης καὶ ἔπειτα τὴν ἐπερνοῦσε καθὼς καὶ τὸ κάτωμα, διὰ νὰ στερεωθῇ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ σκάφους, — μὲ τὸν κιγκλιδωτὸν φεγγίτην του, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔμβαινε φῶς πολύ, μὲ τὸν μπουφέ του, ὅπου τὰ πιάτα, αἱ μπουκάλες καὶ τὰ ποτήρια ἦσαν τελείως ἐξασφαλισμένα ἀπὸ τὸ παρακύλισμα καὶ τὸ σκαπανέβασμα τοῦ σκάφους.

Κατόπιν ἠνοίγοντο ἑκατέρωθεν οἱ θαλαμίσκοι τῶν ἐπιβατῶν μὲ τὲς κουκέττες των, τοὺς νιπτῆράς των καὶ τὰ τραπεζάκια των. Εἶχαν ὅλοι ἀπὸ μίαν παραφωτίδα μὲ στρογγυλὰ φακοειδῆ γυαλιά, ἀνοιγομένην εἰς τὸ τοίχωμα τοῦ ἐπιστέγου. Ἐκεῖ διενεμήθησαν κατ' ἐθνότητα οἱ ἀριστεῖς, — ἀριστερᾷ μέν, ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς καὶ ὁ Τζὼν Χόβαρτ εἰς τὸν πρῶτον, ὁ Ρογῆρος Χινσδαὶλ μόνος εἰς τὸν δεύτερον, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Τωνῆς Ρενὼ εἰς τὸν τρίτον, δεξιᾷ δέ, ὁ Νῖλς Χάρμπε καὶ ὁ Ἄλβελ Βίκμπορν εἰς τὸν τέταρτον, ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβεν εἰς τὸν πέμπτον, καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς εἰς τὸν ἕκτον.

Ὁ θαλαμίσκος τοῦ κ. Ὀρατίου Πάττερσων, ἀντίστοιχος πρὸς τὸν θαλαμίσκον τοῦ κυβερνήτου, εὑρίσκετο δεξιᾷ τῆς εἰσόδου τοῦ καρρέ, ἐφωτίζετο δὲ μὲ μίαν θυρίδα τοῦ ἐμπροσθίου τοιχώματος τοῦ μεσοστέγου, καὶ ἦτο λιγάκι εὐρυχωρότερος ἀπὸ τοὺς θαλαμίσκους τῶν νεαρῶν συντρόφων του. Ἐν ἀνάγκῃ, ὁ κ. Πάττερσων ἠμποροῦσε νὰ λογισθῇ ὡς... ὕπαρχος τοῦ «Γοργοῦ», καὶ νὰ φορέσῃ δύο γαλόνια εἰς τὰ μανίκια τῆς ρεδιγκότας του.

Ἡ προνοητικὴ ἐκείνη κυρία Σεϋμουρ τίποτε δὲν εἶχε λησμονήσῃ. Εἰς κάθε θαλαμίσκον ἦσαν κρεμασμένες καὶ ἀπὸ μίαν ναυτικὴν καπότα καὶ τσεράδα μὲ τὸ ἀπαραίτητον κηρωτὸν πανταλόνι. Ἐν περιπτώσει κακοκαιρίας, οἱ ἐπιβάται ἠμποροῦσαν νὰ ἐνδυθοῦν σὰν θαλασσινοὶ σωστοί!

Ἄλλως τε, ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ δύο τρεῖς ἄλλοι ἠθέλησαν νὰ μεταμορφωθοῦν εἰς θαλασσινοὺς μόλις ἐπάτησαν εἰς τὸ πλοῖον. Ἂν ἐρωτοῦσαν ὅμως τί θὰ ἔκαμνεν ὁ κ. Ὀράτιος Πάττερσων, αὐτός, πιστὸς εἰς τὸν ὑψηλὸν πῖλον, πιστὸς εἰς τὴν μαύρην ρεδιγκόταν, πιστὸς εἰς τὸν ἄσπρον λαιμοδέτην, θ' ἀπεκρίνετο ὅτι ἐθεώρει ἀνάξιον τοῦ χαρακτῆρός καὶ τῆς σοβαρότητός του, νὰ φορέσῃ τὴν ναυτικὴν μπλοῦζαν καὶ νὰ καλύψῃ τὴν κεφαλήν του μὲ τὸν πατροπαράδοτον ναυτικὸν κοῦκον.

Ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν τὸ καρρέ, καὶ ἔβαλαν τὰς ἀποσκευάς των ἕκαστος εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ἤρχισεν ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ πλοίου, ὑπὸ τὴν ἐδηγίαν τοῦ Τζὼν Κάρπεντερ. Ἐπάνω εἰς τὸ κάσσαρα, τὸ οἰακοστρόφιον (ρόδα τοῦ

τιμονιοῦ) καὶ ἡ πυξιδοθήκη ἀπησχόλησαν ἰδιαιτέρως τὸν Μάγνον Ἄνδερς καὶ τὸν Τωνῆ Ρενώ. Τὸ χέρι τοὺς ἔτρωγε νὰ πιάσουν τὸ τιμόνι, νὰ βάλουν πλώρη στὴν Γραιγοτραμοντάνα κάρτα Γραίγο ἢ στὸν Ὀστρογάρμπη μέτζο Ὄστρια. Ἔπειτα κατέβησαν εἰς τὸ κατάστρωμα, τὸ διέτρεξαν, ἐξήτασαν τὰ δύο ἐφόλκια ποὺ ἦσαν κρεμασμένα εἰς τὰ καπόντια καὶ τὸν κέλητα τοῦ κυβερνήτου (πάσαρα) ποὺ ἦτο ἰσαρισμένος εἰς τὴν πρύμνην.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Ἀγαπητοί μου.

Ο παράρτημα τοῦ προχθεσινοῦ καὶ τοῦ σημερινοῦ φύλλου τῆς Διαπλάσεως, εἶδε τὸ θέμα τῆς παρούσης μου. Ἰδοὺ εὐκαιρία διὰ νὰ σας ἐξηγήσω μερικὰ πράγματα, χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα, τὰ ὁποῖα δὲν σας λέγουν συχνὰ εἰς τὸ Σχολεῖον, ὥστε νὰ τὰ ἔχετε πρόχειρα. Φαντάζομαι τὴν ἔκπληξίν σας καὶ τὴν ἀπορίαν σας, ὅταν ἀνοίξατε ἐκεῖνο τὸ μεγάλο χαρτί, μὲ τοὺς ἀριθμούς, μὲ τοὺς πίνακας, μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διοικητοῦ της. Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; Τί θὰ πῇ Δάνειον; Τί θὰ πῇ Λαχειοφόρος; Τί τὰ θέλουν αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ θὰ μαζέψουν ἀπὸ τὸν κόσμον... διὰ νὰ τα ἐπιστρέψουν; Καὶ πῶς ἐξηγεῖται τὸ παράδοξον αὐτό, δηλαδὴ νὰ δίδῃ κανεὶς ἑκατὸν δραχμὰς διὰ λαχεῖον, καὶ ὄχι μόνον νὰ μή τας χάνῃ ποτέ, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ καὶ κέρδος δυόμισυ δραχμὰς τὸν χρόνον, ἀσφαλῶς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ εἰμπορῇ νὰ κερδίσῃ, ἂν εἶνε τυχερός, καὶ ἕως 50 χιλιάδας δραχμάς; Καὶ πῶς θὰ γίνωνται δύο καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρες κληρώσεις κατ' ἔτος; Καὶ ποῦ θὰ εὑρίσκωνται τὰ χρήματα τῶν κερδῶν τοῦ Λαχείου, ἀφοῦ πρόκειται νὰ πάρῃ κανεὶς τὰς ἑκατὸν δραχμάς του ὀπίσω;

Ἰδοὺ ἐρωτήσεις πολὺ εὔλογοι διὰ τὴν ἡλικίαν σας. Σεῖς τώρα δὲν γνωρίζετε ἕως τώρα παρὰ τὸ Λαχεῖον τῶν Ἀρχαιοτήτων, καὶ ἴσως μόνον αὐτοῦ εἰμπορεῖτε νὰ ἐξηγήσετε τὸν μηχανισμόν. Δίδετε δύο δραχμάς, ἀγοράζετε ἕνα Λαχνόν, καὶ ἂν δὲν κερδίσετε, — τὸ ὁποῖον συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε, — τὸν σχίζετε. Τὸ δίδραχμόν σας — πάει ἐχάθη· ἠγοράσατε μὲ αὐτὸ μίαν... ἐλπίδα κέρδους διαψευσθεῖσαν. Ἔτσι πωλοῦνται π: χ: 50 χιλιάδες λαχνοί· ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία μαζεύει 100 χιλιάδας δραχμάς, ἀπὸ αὐτὰς μοιράζει τὰς μισὰς νὰ ποῦμε εἰς τοὺς κερδισμένους, καὶ κρατεῖ τὰς ἄλλας μισὰς διὰ τὰς ἀνασκαφάς της. Ἀ, μ' αὐτὸ εἶνε εὐκολώτατον! αὐτὸ τὸ ἐννοεῖτε ὅλοι, καί, δοθείσης εὐκαιρίας, θὰ ἠμπορούσατε, μὲ τὴν ἀλήθειαν, νὰ τὸ κάμετε καὶ σεῖς...

Ἂν σας ἔλεγεν ὅμως κανεὶς ὅτι ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία, εἴτε κερδίσετε εἰς τὸ Λαχεῖον εἴτε χάσετε, πρόκειται νὰ σας δώσῃ ὀπίσω τὸς δύο σας δραχμάς, καὶ 5 λεπτὰ ἀκόμη παραπάνω δὲν θὰ σας ἐφαίνετο ὅτι ὁ λέγων σᾶς περιπαίζει; Καὶ ὅμως αὐτὸ κάμνει ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα... Πῶς γίνεται αὐτό; πῶς ἐξηγεῖται; ποῦ βασίζεται;

Θὰ σας τὸ εἴπω ἀμέσως.

Θὰ ἠκούσατε ἴσως νὰ λέγουν καμμίαν φοράν, ὅτι τὸ χρῆμα γεννᾷ χρῆμα. Πραγματικῶς. Ὑποθέσατε ὅτι μοῦ χρειάζονται σήμερον, διὰ μίαν ἀνάγκην μου, ἑπείγουσαν, διὰ μίαν ἐργασίαν μου, τριακόσιαι δραχμαί. Δέν τας ἔχω εἰς τὸ συρτάρι μου· θὰ τας ἔχω μετὰ δύο, μετὰ τρεῖς μῆνας· ἀλλὰ πού τας θέλω ἀπολύτως σήμερον; Ἂν μοῦ τας ἔδιδε κανείς, δὲν θὰ μ' εὐεργετοῦσε; καὶ δὲν μ' ἐσύμφερε νὰ του δώσω ὡς ἀμοιβὴν τρεῖς δραχμὰς π: χ:, ἀφοῦ μὲ τὸς τριακοσίας δραχμὰς ἐγὼ θὰ ὠφεληθῶ πολὺ περισσότερα, εἴτε κάμνων τὴν ἐργασίαν μου, εἴτε ἐξοικονομῶν τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην μου;

Σὺ ἔχεις εἰς τὸ συρτάρι σου τριακοσίας δραχμάς. Σοῦ περισσεύουν. Δέν τας χρειάζεσαι τώρα, οὔτε θὰ τας χρειασθῇς πρὸ τριῶν μηνῶν. Καί σου λέγω: μοῦ τας δανείζεις, νὰ σοῦ τας δώσω ὀπίσω μετὰ τρεῖς μῆνας, καὶ διὰ τὴν ἐκδούλευσίν σου αὐτὴν νὰ σου δώσω ἀκόμη τρεῖς δραχμά;

Αὐτὸ εἶνε τὸ λεγόμενον δάνειον μετὰ τόκου. Συμφέρει, βλέπετε, καὶ εἰς τοὺς δύο μας. Ἐγὼ ἔχω τὰ χρήματά πού μου χρειάζονται εἰς τὴν ὥραν των, καὶ σύ, κάμνων συγχρόνως μίαν καλὴν πρᾶξιν, μίαν εὐεργεσίαν, κερδίζεις καὶ τρεῖς δραχμάς. Τὸ χρῆμά σου, τὸ ὁποῖον ἂν ἔμενεν εἰς τὸ συρτάρι σου, θὰ ἦτο χρῆμα νεκρόν, ἄκαρπον, τώρα σου δίδει κέρδος· τὸ χρῆμα σοῦ γεννᾷ χρῆμα.

Ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης, ἡ ἔλλειψις εὐκαιρίας, ἔκαμαν ὥστε νὰ ὑπάρχῃ πολὺ νεκρὸν χρῆμα εἰς τὸν τόπον μας. Οἱ ἄνθρωποι, ἀντὶ νὰ δανείζουν τὰς οἰκονομίας των, προτιμοῦν, ἀπὸ φόβον μήπως τας χάσουν, νὰ τας κλειδόνουν εἰς τὸ συρτάρι των καὶ νὰ παραιτοῦνται κάθε κέρδους. Τὸ χρῆμά των δὲν γεννᾷ χρῆμα. Ἀλλ' ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἴδρυμα τὸ ὁποῖον ἔχει ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κόσμου, δημιουργεῖ τὴν εὐκαιρίαν καὶ λέγει πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν: Μοῦ δανείζετε 10 ἑκατομμύρια; Θάσας δίδω τόκον δυόμισυ τοῖς ἑκατὸν τὸν χρόνον· θὰ σας ἔχω ἀκόμη καὶ λαχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον, δύο, τρεῖς, τέσσαρες μέτοχοι τοῦ δάνειου μου κάθε χρόνον, οἱ τυχηρότεροι, θὰ κερδίζουν ἕως 50 χιλιάδας δραχμάς. Καὶ ἐπειδὴ θέλω νὰ εἶνε μέτοχοι τοῦ Δανείου καὶ τῶν κερδῶν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότεροι, καὶ οἱ πτωχότεροι, δέχομαι ἀκόμη ν' ἐκείνους ποὺ εἰμποροῦν νὰ μου δώσουν μόνον ἑκατὸν δραχμάς, καὶ ὄχι ὅλας μαζί, ἀλλὰ κατὰ δόσεις. Θέλετε;

Θέλομεν, λέει· Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο καλλίτερον νὰ θέλωμεν;... Καὶ τὸ δάνειον ἐκαλύφθη σχεδὸν ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν. Ἡ Τράπεζα ἔλαβε τὰ ἑκατομμύρια ποὺ ἐζήτησε, καὶ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς δανειστάς της τὰς ἑκατονταδράχμους λαχειοφόρους ὁμολογίας της, καὶ χιλιάδες πτωχῶν οἰκονόμων, ἐτοποθέτησαν ἔτσι τὰ χρηματάκια των, — ζωντανὰ πλέον, — μὲ μικρὸν κέρδος, ἀλλ' ἀσφαλές, καὶ μὲ ἐλπίδα κέρδους μεγάλου. Πρώτη εὐεργεσία αὐτή.

Ἀλλὰ τί θὰ τα κάμῃ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια; Ἀπλούστατα: θὰ τα δανείσῃ καὶ αὐτή. Θὰ τα δανείσῃ εἰς κτηματίας διὰ νὰ καλλιεργήσουν τὰ κτήματά των· θὰ τα δανείσῃ εἰς ἐμπόρους, διὰ νὰ κάμουν τὰς ἐργασίας των. Θὰ ἐμψυχώσῃ τὴν ἀγοράν, τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν, τὴν γεωργίαν, καὶ θὰ γίνῃ πρόξενος ἄλλων κερδῶν, εἰς ἄλλους ἀνθρώπους ἐργαζομένους καὶ ἔχοντας ἀνάγκην κεφαλαίων. Δευτέρα εὐεργεσία αὐτή.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Τράπεζα θὰ δανείσῃ τὰ ἑκατομμύρια αὐτὰ μὲ μεγαλήτερον τόκον ἀφ' ὅσον τα ἐδανείσθη, — τὰ ἐδανείσθη μὲ 2 1/2 τοῖς ἑκατόν; εἰμπορεῖ νὰ τα δανείσῃ π: χ: μὲ πέντε, μὲ ἑπτά, μὲ ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν, — εἶνε φανερὸν ὅτι ἀπὸ τὴν διαφορὰν θὰ ἔχῃ ἕνα κέρδος σημαντικόν. Λοιπόν, ἀπὸ αὐτὸ τὸ κέρδος θὰ κρατήσῃ διὰ τὴν ἐργασίαν της, διὰ τὸν κόπον της, ὅ,τι εἶνε δίκαιον καὶ νόμιμον, καὶ τὸ ὑπόλοιπον θὰ το μοιράσῃ εἰς τοὺς μετόχους τοῦ δανείου της. Δηλαδὴ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κέρδος θὰ πληρώνωνται ἑκάστοτε αἱ 50.000 δραχμαὶ εἰς τοὺς τυχηροὺς μετόχους, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ μικρότερα ποσά, τοῦ Λαχείου.

Ἔ, τώρα δὲν εὑρίσκετε τὸ πρᾶγμα φυσικώτατον καὶ εὐξήγητον; Ὁ μηχανισμὸς τοῦ Λαχειοφόρου Δανείου δὲν σας φαίνεται τώρα τέσον ἁπλοῦς, ὅσον καὶ

ὁ τοῦ Λαχείου τῶν Ἀρχαιοτήτων, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίζατε;

Ἀλλ' εἶθε ἡ μικρά μου αὐτὴ ἐξήγησις νά σας κάμῃ νὰ συλλογισθῆτε ὀλίγον καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος. Μὴν ἀκούετε ὅσους σας λέγουν ὅτι πρέπει νά το περιφρονῆτε! Τὸ χρῆμα εἶνε μέγας παράγων προόδου καὶ εὐτυχίας. Ἀπὸ τώρα πρέπει νὰ συνειθίσετε νά το ἐκτιμᾶτε καὶ νά το εἰκονομῆτε. Καὶ ὅταν σας ὁμιλοῦν περὶ χρήματος, νὰ δίδετε τὴν ἀπαιτουμένην προσοχήν, διότι τὸ μάθημα εἶνε τόσον χρήσιμον, ὅσον καὶ τὰ ἄλλα μαθήματα, τὰ ὁποῖα σᾶς διδάσκουν εἰς τὸ Σχολεῖον.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὁ Δάσκαλος τοῦ εἶπε «Στάσου ἀκούνητος!
Ἐμένα βλέπε, κι' ἄφησε τ' ἀστεία!
Ποῦ ἤσουνα πρωΐ-πρωΐ, κακόπαιδο,
Κ' εἶνε βρεμμένη ἡ μύτη σου καὶ κρύα;»

Κι' ὁ Σκύλος εἶπε: «Γαῦ! γαῦ! γαῦ! [ἐγνώριζα
Πῶς ὁ πολὺς ὁ ὕπνος με πειράζει,
Γι' αὐτὸ σηκώθηκα πρωΐ, καὶ ξεύρετε
Πῶς τὸ πρωΐ δροσιὰ ἀπ'τὰ δένδρα στάζει.

Ὁ Δάσκαλος τοῦ εἶπε: «Τώρα λέγε μου,
Τί ἔκαμες κ' ἐδῶ ἔχεις ἕναν κτύπο;
Ἐλπίζω πῶς δὲν ηὗρες τὴ γατίτσα μας,
Καὶ πῶς δὲν ἐπιασθήκατε στὸν κῆπο!»

Καὶ ὁ Σκύλος εἶπε: «Γαῦ! μὰ πῶς τὸ [βρήκατε!
Νὰ βλέπατε τί νόστιμο κυνήγι!
Ὅμως κ' ἐγὼ μιὰ δαγκανιὰ τῆς ἔκοψα,
Μὰ ἡ ποονηρή, κατώρθωσε νὰ φύγῃ.»

Ὁ Δάσκαλος τοῦ εἶπε: «Κακοσκύλαρε,
Ἔκαμες κι' ἄλλες τέτοιες ἀταξίες;»
Κι' ὁ Σκύλος εἶπε: «Γαῦ! πῆγα καὶ 'γαύγισα
Στὴ σάλα κ' ἐτρομάξαν αἱ κυρίες.»

Ὁ Δάσκαλος τοῦ εἶπε: «Κακὰ ἔκαμες
Νὰ τὲς τρομάξῃς ἔτσι... ἐντροπή σου!
Κι' ὁ Σκύλος εἶπε: «Γοῦδ! πότε θὰ παι- [ξουμε;
Τί κάθεσαι; Σήκω λοιπὸν καὶ ντύσου!»

ΜΙΜΗΣ ΙΣΜΗΝΟΣ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια· σελ. 84)

Γ'.

«Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ ἐπανέλθῃ ἡ φυσική μου ζωηρότης, καὶ ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὴν χαράν μου, ὅταν ἔφθασα εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ὁ καιρὸς ἦτο ὡραῖος καὶ ἡ θάλασσα ἥσυχη...

«— Νά την! νά την! ἐφώναξαν δύο φωναὶ πολὺ γνωσταί μου, ὅταν τὸ βαποράκι ἔρριξε τὴν ἄγκυραν.

«Εἶδα τότε μέσα εἰς μίαν βάρκαν τὴν Φωτεινὴν καὶ τὸν Ἀριστείδην που εἶχαν κατέβῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ μὲ παραλάβουν ἀσφαλῶς.

«Σὲ λιγάκι ἦσαν δίπλα μου ἐπάνω στὸ κατάστρωμα. Ἡ Φωτεινὴ ἐπῆγε νά με φάγῃ ἀπὸ τὰ φιλιά, ἐνῷ ὁ Ἀριστείδης ἔσφιξε θερμότατα τὸ χέρι μου.

«—Ἀ! πόσον ἐχάρηκα ποῦ ἦλθες! μοῦ ἔλεγεν ἡ Φωτεινή.

«Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι μὲ τὸ ἁπλούστατον φορεματάκι μου, ἐφαινόμουν, καὶ στὰ δικά μου μάτια ἀκόμα, λιγάκι σὰν κακοντυμένη ἐπαρχιώτισσα δίπλα εἰς τὴν φίλην μου μὲ τὰ βελοῦδά της καὶ μὲ τὰ γουναρικά της, ὅταν κατεβήκαμεν εἰς τὴν βάρκαν.

«Μὲ ἄμοξα μᾶς ἐπερίμενεν εἰς τὴν προκυμαίαν. Ἀνεβήκαμε οἱ τρεῖς μας, ἐκλείσαμε καλὰ τὰ τζάμια, ὁ ἀμοξᾶς ἐφόρτωσε κ' ἔδεσε τὸ μπαουλάκι μου, δίπλα του—καὶ δρόμο διὰ τὰς Ἀθήνας. Σιδηρόδρομος δὲν ἦτο τότε, ξεύρετε...

«—Καλῶς μού την, καὶ πάντα μὲ τὸ καλό! μοῦ εἶπεν ἡ κυρία Κέδρου, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σπίτι της, τὸ βράδυ πλέον, μὲ τὰ φῶτα.

Σιωστὸ παλατάκι, ὡραιότατα καὶ κομψότατα ἐπιπλωμένον ἦτο τὸ σπίτι των.

«— Πᾶμε ἐπάνω, εἶπεν ἡ Φωτεινή, καί μ' ἀνέβασε εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Πῶς τὸ βρίσκεις τὸ δωμάτιόν σου;—ἐξηκολούθησε, ὅταν με ὡδήγησε εἰς ἕνα δωματιάκι ἔξοχα στολισμένο.— Γιὰ κύτταξε, εἴμαστε γειτόνισσες...

«Καὶ ἄνοιξε τὴν θύρα τοῦ μεσοτοίχου.

«Καλέ, τί ὡραῖα δωμάτια, καὶ μὲ τί καλαισθησίαν ἐπιπλωμένα καὶ στολισμένα που ἦσαν καὶ τὰ δύο! Τῆς Φωτεινῆς ὅμως ἦτο ἀκόμα κομψότερον, — ἦτο, κυριολεκτικῶς, τρέλλα! Δὲν εἶχα συνέλθη ἀπὸ τὸν θαυμασμόν μου, ὅταν ἕνας ὑπηρέτης ἀνέβασε τὸ μπαουλάκι μου. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι δέν το ἄνοιξα ἀμέσως. Ἤθελα νά με ἀφίσῃ μόνην ἡ Φωτεινή, διὰ νὰ βγάλω τὰ πτωχικὰ πράγματά μου ἀπὸ μέσα, χωρὶς νά με βλέπουν ἄλλα μάτια.

«— Μά... δὲν θὰ το ἀνοίξῃς τὸ μπαοῦλό σου; μὲ ἠρώτησεν ἀφελέστατα ἡ Φωτεινή.

«Ὦ! τί συχαμένο πλᾶσμα ποῦ ἤμουν, νὰ ἐντρέπωμαι διὰ τὰ φορέματά μου, χωρὶς κανένα λόγον! Ἦσαν ἁπλᾶ, ἀλήθεια, ἀλλὰ καθαρώτατα καὶ καλοδιπλωμένα εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἡ Φωτεινή το ἐγνώριζε ὅτι ἤμουν πτωχή, καὶ ἑπομένως ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχω ροῦχα πολυτελῆ σὰν τὰ δικά της.

«— Βλέπεις, δὲν ἔφερα μεγάλα πράγματα, εἶπα, ὅταν ἤνοιξα τὸ μπαοῦλο.

«Καὶ αὐτὸ ἦτον ἕνα εἶδος ψευτιᾶς, διότι ἂν δὲν εἶχα φέρῃ μεγάλα πράγματα, εἶχα φέρῃ ὅμως ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα.

«Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἕνα ὡρολόγι τοῦ τοίχου ἤρχισε νὰ κτυπᾷ.

«— Ἐξ ἡ ὥρα κι' ὅλας! ἐφώναξε ἡ Φωτεινή. Μόλις ἔχομεν καιρὸ ν' ἀλλόξωμε ροῦχα γιὰ τὸ τραπέζι. Ἔχομε, ξεύρ[illegible] λεσμένους καὶ συναναστρο- φῆν ἔπειτ[illegible] τρῶμε ἐνωρίς. Ἔχω πολλὰ γ[illegible] σ' ὅλες τὲς φίλες μου. Θὰ μας ἐλ[illegible] ἀπόψε, ὥστε... κύτταξε νὰ εἶσαι ὡραία!

«Ἡ Φωτεινὴ εὑρέθη μ' ἕνα πήδημα εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἄφησε ἀνοικτὴ τὴν θύραν, διὰ νὰ μου ὁμιλῇ ἐν τῷ μεταξύ. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ εἰς τὸ ἄνοιγμα, καὶ εἶδα ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι της τὸ ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι, μίαν πρώτης τάξεως τουαλέτταν, — ἄλλο πού σᾶς το λέγω, κι' ἄλλο νά την ἐβλέπατε!

Ἔβγαλα τὰ φορέματα τοῦ ταξειδιοῦ, καὶ ἄρχισα νὰ φορέσω τὸ στακτὶ φόρεμά μου, τὸ ὁποῖον ἐθαυμάζαμεν ὅλοι μας στὸ σπίτι, δηλαδὴ ὁ Παῦλος, ἡ παραμνήτσα μου ἡ Κονδύλω, κ' ἐγώ.

«Πρὶν τελειώσω, ἡ Φωτεινὴ ἐνεφανίσθη στὴν πόρτα, ντυμένη μὲ τὸ ἔξοχον ἐκεῖνο φόρεμά που εἶχα ἰδῆ. Ἦτον ἀπὸ θαλασσὶ βελοῦδο, μὲ δαντέλλες εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὰ μανίκια. Ἡ Φωτεινὴ ἦτο λιγάκι φαντασμένη, καὶ της ἄρεσε πολὺ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ πλούτη της καὶ νὰ καμαρόνῃ.

«Κατέβηκα λοιπὸν κ' ἐγώ, μὲ τὸ στακτί μου φόρεμα, πίσω ἀπὸ τὴν φιληνάδα μου.

«— Πόσο εὐχαριστηθήκαμε καὶ τί καλὴ που εἶσαι πού μας ἦλθες!— εἶπεν ἡ κυρία Κέδρου, καί μου ἔδωσε τὸ ἄσπρο καὶ τρυφερὸ χεράκι της, ἐνῷ συγχρόνως ἐλοξόβλεπε σὰν δυσηραστημένη τὴν πολυτελῆ τουαλέτταν τῆς Φωτεινῆς.

«Ἔπειτα μοῦ ὡμίλησε διὰ τὸν Παῦλον, διὰ τὴν Αἴγιναν, κ' ἐγὼ ἐπῆρα θάρρος, κι' ὡμιλοῦσα κ' ἐγελοῦσα, χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι πλέον τὴν ἁπλότητα τῆς ἐνδυμασίας μου, ἕως τὴν στιγμὴν που ἄρχισαν νὰ ἔρχωνται οἱ καλεσμένοι. Τότε, ξανάρχισα πάλιν νὰ νομίζω ὅτι ἤμουν ἀδεξία, σὰν ἐπαρχιώτισσα, σὰν ἀβγαλτη στὸν κόσμον τέλος πάντων...

«Μετὰ τὸ τραπέζι, ἔπαιξεν πιάνο, καὶ ἡ Φωτεινὴ με παρεκάλεσε νὰ τραγουδήσω... Ἐτραγουδοῦσα ὡραῖα στὸν καιρό μου, ξεύρετε... Τῆς ἔκαμα τὸ θέλημά της, καὶ ἔπειτα κάποιος εἶπε νὰ χορεύωμε.

«Ἐτραβήξαμε τὰ τραπεζάκια καὶ τὰ καθίσματα κοντὰ στοὺς τοίχους, καὶ οἱ χορευταὶ ἐσηκώθησαν νά μας προσκαλέσουν. Ἤρχισε τὸ βάλς· ἐγώ, καὶ στὸν χορὸν πίσω δὲν ἐπήγαινα· ἐχόρευσα μάλιστα τόσον, ὥστε ἐπουράσθηκα κ' ἐπῆγα κ' ἔπεσα, κάπως ζαλισμένη, εἰς μίαν πολυθρόνα· ἦτο βαλμένη μέσα στὸ βαθούλωμα τοῦ παραθύρου.

«Ἦτον σκοτεινὰ στὴ γωνίτσα μου, καὶ εἶχα ἀφίσῃ τὴν φαντασίαν μου νὰ πλανηθῇ ἕως τὴν Αἴγιναν πρὸς τὸν Παῦλον, ὅταν ἔξαφνα ἤκουσα κοντά μου τὸ ὄνομά μου. Ὡμιλοῦσαν γιὰ μένα, καὶ μόνον μία κουρτίνα μ' ἐχώριζεν ἀπὸ τὰ πρόσωπά που εἶχαν τὴν ὁμιλίαν μου.

«— Ναί, ἔλεγαν, νοστιμοῦλα εἶνε, ἀλλὰ λιγάκι σὰν χωριατοπούλα· δὲν το νομίζετε καὶ σεῖς;

«Ἡ φωνὴ που ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια ἦτον ἡ φωνὴ μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἐγκωμιάσῃ καὶ μὲ τὸ παραπάνω τὸ τραγοῦδί μου.

«— Λιγάκι;... εἶσθε πολὺ συγκατα- βατική! εἶπεν ἡ ἄλλη φωνή. Ἔπρεπε νὰ εἰπῆτε «ἐντελῶς βουνίσια». Ἤθελα νὰ ἤξευρα ποῦ πῆγαν καὶ τὴν ἐψούνισαν αἱ κυρίες Κέδρου. Εἴδατε ποτὲ σὰς τόσο φρικτὸ πρᾶγμα σὰν τὸ φόρεμά της;

«Καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν. Δὲν κατώρθωσα ν' ἀκούσω περισσότερα· ἐβούζαν τ' αὐτιά μου, ἐκινδύνευα νὰ πνιγῶ ἀπὸ τὴν στενοχώρια μου. Ὦ! νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἤμουν στὸ σπίτι μας, μὲ τὸν Παῦλο καὶ τὴν Κονδύλω!

«Μόλις συνῆλθα λιγάκι, ἐσηκώθηκα κ' ἐπλησίασα τὴν κυρίαν Κέδρου.

«— Τί ἔχεις, ἀκριβή μου κόρη; μὲ ἠρώτησεν ἡ κυρία, ὅταν εἶδε τὸ συγχυσμένο πρόσωπόν μου.

«—Σᾶς παρακαλῶ, κυρία μου, τῆς ἀπήντησα, ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀνέβω στὸ δωμάτιόν μου... Μοῦ... μοῦ φαίνεται πῶς ἐχόρεψα πολὺ, καί... καὶ δὲν... εἶμαι...

«— Ὦ! τὸ καλό μου τὸ κοριτσάκι! ἐκουράσθηκε! εἶπεν ἡ κυρία Κέδρου μὲ ἄκραν καλωσύνην εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς της· δὲν ἀπορῶ γι' αὐτό, ὕστερα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι. Μάλιστα, μάλιστα, ἀκριβή μου, πήγαινε στὸ δωμάτιόν σου ν' ἀναπαυθῇς.

«Ἔβαλα ὅλα τὰ δυνατά μου διὰ νὰ περάσω τὸ σαλόνι μὲ σταθερὸν βῆμα, ἔπειτα ὅμως ἀνέβηκα τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, σὰν τρελλή, καί, ἀφοῦ ἐκύτταξα τὸ πρόσωπόν μου πολλὴν ὥραν καὶ μὲ πολλὴν πίκραν στὸν καθρέπτη, ἔπεσα στὸ κρεββάτι ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, καὶ ἐξέσπασα στὰ δάκρυα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 85.)

Ἐτράβηξε τότε ἡ μάννα τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κόρης, κ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μαξιλάρι κοντά, ἕνα τετράγωνο ξύλινο κουτί, δεμένο μὲ μεταξωτὰ κορδόνια καὶ φοῦντες. Τὰ ἔλυσε προσεκτικά, καὶ ἔβγαλε τὸν καθρέφτη που ὁ ἄνδρας της, πρὶν ἀπὸ χρόνια, της εἶχε φέρῃ.

— Ὅταν ἤσουν μικρὸ κοριτσάκι, ὁ πατέρας σου ἐπῆγε στὴν πρωτεύουσα καὶ μου ἔφερε δῶρον αὐτὸν τὸν θησαυρόν· εἶνε καθρέφτης καὶ σοῦ τον δίδω πρὶν πεθάνω. Ἂν, ὅταν λείψω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωήν, εἶσαι μονάχη στὴν μοναξιὰ καὶ ποθήσῃς νά με ξαναδῇς καμμιὰ φορά, βγάλε τὸν καθρέφτη, κ' ἐπάνω στὴν καθαρὴ καὶ γυαλιστερὴ ὄψιν του θὰ με βλέπῃς, — κ' ἔτσι θὰ με συναντᾷς συχνὰ καὶ θὰ μου ἀνοίγῃς τὴν καρδιά σου· ἂν καὶ δὲν θὰ μπορῶ τότε νὰ ὁμιλῶ ἐγώ, θὰ σε ἐννοῶ καὶ θὰ αἰσθάνωμαι ὅ,τι καὶ ἂν σου συμβῇ εἰς τὸ μέλλον.

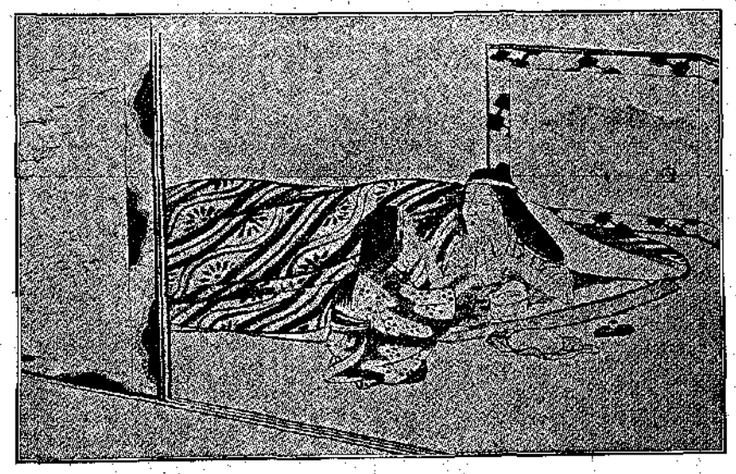

« Ἐτράβηξε ἡ μάνα τὸ χέρι της... » (Σελ. 93, στήλ. β'.)

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ γυναῖκα που ἔπνεε τὰ λοίσθια, ἔδωκε τὸν καθρέφτη στὴν κόρη της.

Ἐφάνη τότε πῶς ἡσύχασε τὸ πνεῦμα τῆς καλῆς μητέρας, κ' ἐξανάπεσε πίσω ἡ καϊμένη, καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ ἄλλην λέξιν ἐξεψύχησεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Οἱ ὀρφανισμένοι πατέρας καὶ κόρη ἔκλαψαν κ' ἐθρήνησαν, κ' ἔμειναν βυθισμένοι στὴν πίκρα καὶ στὸ πένθος. Ἐνόμιζαν ἀδύνατον νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη των, ποῦ ἕως τότε ἦτον ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς των, καὶ νὰ θάψουν τὸ κορμί της στὸ χῶμα. Ἀλλὰ ἐπέρασεν ὁ σκληρὸς καϊμός, καὶ ἦλθαν πάλιν στὰ λογικά των, καὶ το ἐπῆραν ἀπόφασιν, ἂν καὶ τοὺς εἶχε γονατίσῃ ἡ ἀπελπισία. Τῆς κόρης ὅμως ἡ ζωὴ ἦτο μαύρη καὶ σκοτεινή. Ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν πεθαμένη μάννα της δὲν ὠλιγόστευε μὲ τὸν καιρό, καὶ τόσον ζωηρὰ την εἶχεν εἰς τὴν μνήμην της, ὥστε τὸ κάθε τι στὴν καθημερινὴ ζωή, ὡς καὶ ὁ κρότος τῆς βροχῆς καὶ ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, τῆς ἐνθύμιζαν τῆς μάννας της τὸν θάνατον καὶ ὅλα που ἀγάπησαν κ' ἐμοίρασαν μαζί. Μιὰ μέρα που εἶχε πάγῃ ἔξω ὁ πατέρας της, καὶ αὐτὴ μόνη της ἔκαμνε τὰ καθήκοντα τῆς νοικοκυρᾶς, ἡ μοναξιὰ καὶ ἡ λύπη της πολὺ την ἐβάρυναν. Ἔπεσε κάτω, στὸ δωμάτιον τῆς μητέρας της, κ' ἔκλαψε τόσο ποῦ ἐπῆγε νὰ ραγίσῃ ἡ καρδιά της. Ἐποθοῦσεν, ἡ καϊμένη, μιὰ ματιὰ καὶ μόνη τῆς ἀγαπημένης μορφῆς, ἕνα καὶ μόνον ἤχον τῆς φωνῆς πού την ἐφώναζε χαϊδευτικὰ τὸ ὄνομά της, μιὰ στιγμὴ νὰ λησμονήσῃ τὸ ἀλγεινὸν κενὸν που ἦτο στὴν καρδιά της. Ἐξαφνα ἀνασηκώθηκε. Τῆς μητέρας της τὰ τελευταῖα λόγια ἐκουδούνισαν εἰς τὴν μνήμην της, ποῦ εἶχεν ἀδυνατίσῃ ἀπὸ τὴν λύπην.

— Ὦ! ἡ μάννα μου μοῦ εἶπεν, ὅταν μοῦ ἔδωσε τὸν καθρέφτη ὡς δῶρον τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ὅτι ἅμα κυττάξω μέσα, θὰ την ἰδῶ ἔμπρός μου. Ἐγὼ εἶχα σχεδὸν λησμονήσῃ τὰ τελευταῖα λόγια της, — τί ἀνόητη ποῦ εἶμαι! Θὰ πάρω τώρα τὸν καθρέφτη καὶ θὰ κυττάξω ἂν εἶνε ἀληθινά!

Ἐσκούπισε γρήγορα τὰ μάτια της, κ' ἐπῆγε στὸ συρτάρι κ' ἔβγαλε τὸ κουτὶ μὲ τὸν καθρέφτη, κ' ἡ καρδιά της ἐκτυποῦσε ἀπὸ τὴν λαχτάρα, ὅταν τὸν ἐσήκωσε κ' ἐκύτταξε. Ὦ, ναί! ἦσαν ἀληθινὰ τὰ λόγια τῆς μητέρας της! Μέσα στὸν στρογγυλὸ καθρέφτη, ἐμπρός της, τὸ ἔβλεπε τὸ πρόσωπον τῆς μάννας της. Ἀλλά, ὦ, τί χαρά! Δὲν ἦτο ἡ μάννα της, ἡ ἀδύνατη καὶ μαραμένη ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, ἀλλὰ ἡ ὥμορφη καὶ

νέα γυναῖκα, ὅπως την ἐνθυμεῖτο ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν παιδικῶν ἡμερῶν της. Ἐνόμισεν ἡ κόρη ὅτι ἡ μορφή που ἦτο στὸν καθρέφτη ὡμιλοῦσε κι' ἔλας, τῆς ἐφάνη πῶς ἄκουσε σχεδὸν τὴν φωνὴ τῆς μητέρας της πάλιν νὰ της λέγῃ νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ γίνῃ καλὴ κόρη καὶ γυναῖκα, — τόσον ζωηρὰ τὰ μάτια ἀπ' τὸν καθρέφτη ἐκύτταζαν μέσα στὰ δικά της.

— Βέβαια, βλέπω τὴν ψυχὴ τῆς μητέρας μου. Γνωρίζει πόσον ὑποφέρω μακρυὰ της. καὶ ἦλθε νὰ με παρηγορήσῃ. Ἄμα ποθήσω νὰ την ἰδῶ, ἐδῶ θὰ με συναντᾷ. Ἀχ! πόσον πρέπει νὰ την εὐγνωμονῶ!

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΙ ΔΥΟ ΑΛΕΠΟΥΔΕΣ

(Ἰνδικὸς μῦθος).

Δύο ἀλεποῦδες, ἡ Καρατάκα καὶ ἡ Δαμανάκα, ἐξακουσμένες καὶ αἱ δύο διὰ την κατεργαριά των, ἀπεφάσισαν μιὰ φορὰ νὰ κάμουν συντροφιά. Ἐσυμφώνησαν λοιπὸν, νὰ κυνηγοῦν μὲ τὴν σειράν: ἡ μία νὰ κάθεται στὸ σπίτι καὶ ἡ ἄλλη νὰ πηγαίνῃ στὸ κυνήγι καὶ νὰ φέρνῃ φαγὶ καὶ γιὰ τὲς δύο.

Τὴν πρώτην ἡμέραν, ἔβκλαν κλῆρο, καὶ ὁ κλῆρος ἔπεσε στὴν Δαμανάκα νὰ ἔβγῃ στὸ κυνήγι.

Ἐπῆγε λοιπὸν κ' ἔπιασε πρῶτα μιὰ τρυγόνα καὶ τὴν ἔφαγε μαζὶ μὲ τ' αὐγά της.

— Ἂς γεμίσουμε πρῶτα τὴ δική μας κοιλίτσα, εἶπε, καὶ ὕστερα βλέπουμε γιὰ τὴ συντρόφιτσα.

Ὅλη μέρα αὐτὸ ἔλεγε, καὶ ἔτρωγε ὅ,τι εὗρεν. Τὸ βράδυ ἔπιασε μιὰ καρακάξα που ἦτον πετσὶ καὶ κόκκαλο. Ἔλεγε νὰ την πάγῃ στὸ σπίτι, ἀλλὰ ἔπειτα ἐσυλλογίσθηκε.

— Ἂν της πάγω αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ πουλί, ἡ Καρατάκα θὰ πῇ χωρὶς ἄλλο ὅτι ἔφαγα ἐγὼ τὸ καλλίτερο κυνήγι.

Ἐκάθησε λοιπὸν κ' ἔφαγε τὴν καρακάξα.

Ἔπειτα ἐπῆρε ἕνα ὕφος, πολὺ μελαγχολικό, κ' ἐπῆγε κούτσα-κούτσα στὸ σπίτι.

— Ἀπὸ τὸ πρωί, εἶπε τῆς συντρόφισσάς της, ἔκαμνα καρτέρι σ' ἕνα ὀρεκτικότατο ζαρκαδάκι, ἀλλὰ ἡ μάννα του μὲ εἶδε, καὶ μου ἔδωσε μιὰ μὲ τὰ κέρατά της, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μ' ἀφίσῃ στὸν τόπο . . . Αὔριον θὰ πᾷς ἐσὺ κυνήγι· ἴσως φανῇς πειὸ τυχερή.

Ἡ Καρατάκα ἐπαρηγόρησε τὴν φιληνάδα της, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐξεκίνησε κι' αὐτὴ γιὰ τὸν κάμπο.

Ὅταν ἐβράδυασε, ἡ Δαμανάκα την εἶδε ποὺ ἐπέστρεφε κ' ἐκούτσαινε καὶ αὐτὴ πολὺ περισσότερο παρ' ὅσον ἐκούτσαινε ἡ ἴδια τὸ ἄλλο βράδυ.

— Λοιπόν; δὲν φέρνεις τίποτα; δὲν ηὕρες τίποτα;

— Πῶς ὄχι; ἀπήντησεν ἡ Καρατάκα, ηὗρα μιὰ μαγκούρα που μ' ἔφερε στὴν κατάστασι πού με βλέπεις. Ηὗρα στὸ δρόμο ἀκριβῶς τὸ ζαρκαδάκι που εἶδες κ' ἐσύ· ἡ μάννα του ἔλειπε, ἔτρεξα νὰ τ' ἁρπάξω, ὅταν ἔξαφνα ἕνας κυνηγός...

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ! εἶπεν ἡ Δαμανάκα σκασμένη στὰ γέλια· ἂς χαλάσωμε τὴν συντροφιά μας· διότι, ἂν ἐξακολουθήσωμεν ἔτσι, δὲν θὰ τρῶμε παρὰ ἡμέρα παρ' ἡμέρα!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΩΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΣΟΥΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἀλλὰ ἡ κυρὰ-Κλῶσσα δὲν ἐννοοῦσε νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τὴν θέσι της.

— Πρέπει νὰ τα ξεκλωσσήσω καὶ νὰ βγάλω ἐπὶ τέλους τὰ πουλάκια μου! — τὴν ἄκουσαν οἱ δύο ποντικοὶ που ἔλεγε μόνη της.

Ἐπέρασαν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας

— Μά, ἔλα δά, ποῦ πεινῶ καὶ διψῶ. Πρέπει ἐπὶ τέλους κάτι νὰ πάω νὰ φάγω καὶ νὰ πιῶ! — εἶπε κατόπιν ἡ Κλῶσσα.

Καὶ ἐσήκωσε τὸ ἕνα της πόδι διὰ νὰ ξύσῃ τὸ κεφάλι της. Ὅλος ὁ κόσμος, ὡς γνωστόν, ξύνει τὸ κεφάλι του καὶ κατεβάζει ἰδέας. Τὸ ἴδιο λοιπὸν ἔκαμε καὶ ἡ κυρὰ-Κλῶσσα, μὲ τὴν διαφορίαν ὅτι διὰ νὰ ξυσθῇ ἐξεσκέπασε λίγο τὰ αὐγά της.

Μὲ τὸ ξεσκέπασμα τῶν αὐγῶν, ἦλθε ἀμέσως ἡ ἰδέα.

— Τώρα, εἶπε, ἀφοῦ πιὰ τὰ ξεσκέπασα, πηγαίνω μιὰ στιγμὴ νὰ φάγω, κ' ἔρχομαι ἀμέσως καὶ τα σκεπάζω.

Ἐστάθη λιγάκι καὶ ἐκύτταξε μὲ φιλόστοργον βλέμμα τὰ αὐγά, καὶ ὕστερα βιαστικὴ ἐτράβηξε στὸ ἄλλο χώρισμα τοῦ κοτετσιοῦ, ὅπου ἤξευρε ὅτι θὰ εὕρισκε φαγητό.

— Ἐμπρός! ἐμεῖς τώρα! ἐφώναξε ὁ Κοκκινοσκούφης.

Κ' ἔτρεξε ἀμέσως μέσα στὴ φωλιὰ καὶ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ ἄσπρα αὐγά, ποὺ ἦσαν ἀκόμη ζεστὰ-ζεστά, καὶ νὰ τα βάζῃ προσεκτικὰ μέσα στὸ καλάθι.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ
Τυχὼ Ἀθρόου Βραβείου
[Ἴδε Διαπλασιν του 1903, σελὶς 271]

ΘΑ ΒΡΕΞΗ:

Ἂν ἰδῆτε τὸ βαρόμετρον νὰ πέφτῃ.
Ἂν τὸ ἀλάτι μουσκεύῃ μέσα στὴν ἀλατιέρα.
Ἂν αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα σφίγγουν καὶ δὲν ἀνοιγοκλείουν εὔκολα.
Ἂν εἴσθε κορίτσι, καὶ τὰ κατσαρά σας δὲν γίνωνται καλὰ μὲ τὰ χαρτάκια.
Ἂν ὁ καπνός, ἀντὶ ν' ἀναβαίνῃ ἴσια ἐπάνω ἀπὸ τὴν καμινάδα, στριφογυρίζει εἰς τὴν κορυφήν της.
Ἂν λησμονήσετε χορδισμένην τὴν κιθάραν ἢ τὸ βιολί σας, καὶ κοποῦν ἔξαφνα μία-δύο χορδές.
Ἂν σας πονοῦν οἱ κάλοι καὶ σας στενεύουν τὰ παπούτσια, χωρὶς νὰ εἶνε καὶ πολὺ καινούργια.
Ἂν οἱ ἦχοι, ὅπως λόγου χάριν τὸ σφύριγμα τῆς ἀτμαμάξης, ἀκούωνται καθαρὰ ἔως στὸ σπίτι σας, ἐνῷ συνήθως δὲν ἀκούονται.
Ἂν ἰδίως ἐπιθυμῆτε νὰ κάμῃ ὡραῖον καιρόν, διότι σκέπτεσθε νὰ πᾶτε εἰς καμινίαν ἐκδρομὴν ἢ νὰ βγῆτε περίπατο μὲ τὰ καλά σας ροῦχα.

Τὸ τελευταῖον προγνωστικὸν τοῦ καιροῦ στηρίζεται εἰς ἓν περυσινόν μου ἀλογοπαίγνιον, ἀλλά... δὲν εἶνε πάντοτε ἀλάνθαστον ἐντελῶς. Εἰς ὅλα ὅμως τὰ ἄλλα, σᾶς συμβουλεύω νὰ βασίζεσθε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον:

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης κλίνει: Ἡ γάτα, τῆς γάτας, τὴν γάταν. . . Ἀλλ' εἰς τὴν κλητικὴν σταματᾷ.

— Ἔ! παρακάτω· ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος. Πῶς κάμνει ἡ κλητική;

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἄναυδος.

— Μὰ τέλος πάντων! Πῶς θὰ φωνάξῃς τὴ γάτα;

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης θριαμβευτικῶς:

— Ψί, ψί, ψί, ψί!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διονυσιάδος Πηγῆς [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΔΙΠΛΟΥΝ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ εἶνε διπλοῦν, δεκαεξασέλιδον, θὰ περιέχῃ τὴν κρίσιν τῆς ΙΕ' Κυριακῆς μὲ πλῆθος εἰκόνων, θὰ φέρῃ δύο ἀριθμοὺς (13 καὶ 14) καὶ θὰ τιμᾶται *λεπτὰ 30*. Ἂς τὸ σημειώσουν οἱ ἀγακητοί μου Πράκτορες, διὰ νὰ εἰσπράξουν ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς των διπλοῦν ἀντίτιμον διὰ τὸ διπλοῦν αὐτὸ φυλλάδιον.

Ἐντὸς τοῦ ἔτους 1904, θὰ ἐκδώσω ἄλλα τρία διπλᾶ φυλλάδια, μὲ δύο ἀριθμοὺς καὶ μὲ μίαν ἡμερομηνίαν: ἓν τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ἄλλο τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ ἄλλο τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Νοεμβρίου. Ἑπομένως, ὁ ἀριθμὸς τῶν 52 ὀκτασελίδων φύλλων, τὰ ὁποῖα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ δώσω εἰς ἓν ἔτος, θὰ συμπληρωθῇ τὴν 30 Νοεμβρίου. Ὥστε ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου θἀρχίσῃ νέος τόμος καὶ νέον ἔτος.

Διότι, εἰς τὸ ἑξῆς θέλω τὸ ἔτος μας *νὰ ἀρχίζῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου καὶ νὰ τελειόσῃ τὴν 30 Νοεμβρίου*. Προβαίνω δὲ εἰς τὴν καινοτομίαν αὐτὴν διὰ πολλοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων δύο εἶνε οἱ κυριώτεροι: Α'. Ὅταν τὸ ἔτος μας θὰ τελειόνῃ τὴν 30 Νοεμβρίου, θὰ ἔχω καιρὸν νὰ ἑτοιμάζω, νὰ χρυσοδένω καὶ νὰ ἐκθέτω εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα τὸν τόμον τοῦ ἔτους, διὰ νὰ εἰμποροῦν νὰ τον ἔχουν ἐγκαίρως ὅσοι θέλουν νὰ τον κάμουν δῶρον τὴν Πρωτοχρονιάν. (Τοῦτο ἕως τώρα μοῦ ἦτον ἀδύνατον, διότι ὁ Πίναξ τῶν Περιεχομένων καὶ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον ἐτυπόνετο ἀκόμη τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ πολλάκις τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιᾶς.) Β'. Τὰς τελευταίας καὶ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἔτους συμπίπτουν πολλοὶ ἑορταὶ καὶ πάντοτε συσσωρεύεται μεγάλη ἐργασία εἰς τὸ Τυπογραφεῖον. Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς ἐκείνας τὰς ἡμέρας, — Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, Θεοφάνεια, — ἔπρεπε νὰ ἐκδίδω διπλᾶ φύλλα τὸ τελευταῖον τοῦ ἑνὸς ἔτους καὶ τὸ πρῶτον τοῦ ἄλλου, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τα προφθάσουν εἰς τὸ Τυπογραφεῖον, κ' ἐπήρχετο μεγάλη βραδύτης, ἀνωμαλία καὶ καθυστέρησις. Ἐπὶ δεκαπέντε καὶ εἴκοσι πολλάκις ἡμέρας οἱ συνδρομηταί μου ἔμεναν χωρὶς φύλλον. Ὅταν ὅμως τὸ ἔτος μου θὰ τελειόνῃ τὸν Νοέμβριον, θὰ εἰμπορῶ εὐκόλως νὰ τυπόνω τὰ διπλᾶ φύλλα, τοῦ τέλους καὶ τῆς ἀρχῆς, καὶ νὰ ἀποφεύγω κάθε βραδύτητα καὶ κάθε καθυστέρησιν.

Λοιπὸν νὰ το ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ἀπὸ τώρα: Ἡ συνδρομή σας τοῦ 1904 λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου καὶ ὄχι τὴν 31 Δεκεμβρίου. Καὶ τὸ νέον ἔτος τῆς Διαπλάσεως, ὁ νέος τόμος, θἀρχίσῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1904, διὰ νὰ λήξῃ πάλιν τὴν 30 Νοεμβρίου 1905.

Βυθισμένη εἰς τὴν Κυριακήν, τῆς ὁποίας γράφω ὁλονὲν τὴν κρίσιν, δὲν ἔχω σήμερον οὔτε ἡσυχίαν οὔτε καιρὸν δι' Ἀλληλογραφίαν. Θὰ παντήσω εἰς ὀλίγας ἐπιστολὰς καὶ συντόμως. Τὰς ἄλλας φυλάττω διὰ τὸ προσεχές.

Ἀκόμη λαμβάνει κάρτας διὰ τὰ γενέθλιά του ὁ Ἀνανίας! Σήμερον ἔχει νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν *Μικρὸν Ραφαὴλ*, τὸν *Ἱππότην τοῦ Πηλίου* καὶ τὸ *Χρυσόψαρο*.

Τί γίνεται εἰς τὸν Βῶλον! Μὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ το φαντασθῆτε! Χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας *τῶν ἐκεῖ ἐνθουσιωδῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι ἵδρυσαν δύο Συλλόγους*, τὸ περιοδικόν μας διεδόθη τόσον πολύ, ὥστε, καθὼς μου γράφει ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς*, κάθε Σάββατον μαζεύονται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον, περιμένοντες τὸ φυλλάδιον, ὀγδόντα συνδρομηταί! Χωριστὰ οἱ ἀγορασταί, χωριστὰ ὅσοι δὲν πηγαίνουν μόνοι των εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Καὶ ὁ *Θυμωμένος Κώνωψ* μοῦ γράφει ὅτι παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς ὅλα τὰ κέντρα, θέμα τῆς ὁμιλίας καὶ τῆς συζητήσεως εἶνε ἡ Διάπλασις. Αὐτὰ τὰ θύματα ἔκαμαν πέντε-δέκα συνδρομηταί μου ἐν Βόλῳ. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τους μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι, εἰς ἄλλας πέντε-δέκα πόλεις; — ἐννοεῖται ἐκτὸς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται ἤδη, διότι καὶ εἰς ἄλλας πόλεις γίνεται ὅ,τι καὶ εἰς τὸν Βῶλον.

«Πῶς γυαλίζει! νομίζει κανεὶς ὅτι ἔχει διαμάντια τριγύρω!» — εἶπε διὰ τὸ Σῆμα τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* πρὸς τὸ *Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς* [ΕΕ]. Καὶ του ἀπήντησε: «Κάτι περισσότερον! Εἶνε χαραγμένα ἐπάνω ψηφία, ποὺ λάμπουν δυὸ φορὲς περισσότερα ἀπὸ διαμάντια!» Μὰ σου ξεύρει κάτι; ἀπαντήσεις αὐτὸ τὸ *Λουλουδάκι τῆς Καρδιᾶς*!

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τὴν χαρὰν τοῦ *Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης* [ΕΕ]. Διὰ τὴν βράβευσιν τοῦ ψευδωνύμου του. Συλλογισθῆτε μόνον ὅτι ἐπτὰ χρόνια ἑπτὰ ἀλόκληρα χρόνια ἐπερίμενεν ἕνα Πρῶτον Βραβεῖον. Καὶ νὰ το ἐπὶ τέλους! Τί ὡραῖα πού μου τα γράφει, καὶ τί καλὰ που θὰ κάμῃ νὰ μου στείλῃ γρήγορα τὴν φωτογραφίαν του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ *Δίχρωμος Φούσια* [ΕΕΕ] δὲν πηγαίνει παρακάτω. Ἔχει πέντε χρόνια συνδρομήτριά μου, καὶ νὰ ἰδοῦμε πιὰ πότε θὰ βραβευθῇ . . . Ἂν ἔκαμνα διαγωνισμὸν ἐπιστολογραφίας, σίγουρα θὰ εἶχεν ἕνα Α'. Βραβεῖον, διότι αἱ ἐπιστολαί της εἶνε ἔξοχοι. Ἡ σημερινή, παραδείγματος χάριν!

Φρόνιμα λοιπόν, *Ναβουχοδονόσορ*, διὰ νὰ μή σου κρύβῃ τὸ φυλλάδιον ἡ μαμμά, ἀφοῦ τὸ σκρύψιμο τοῦ φυλλαδίου εἶνε ἡ μεγαλητέρα ποινή. Φίλησέ μου καὶ τὸ *Κέντρί*· — ἡ *Νυφὴ τῶν Ἀγγέλων* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδον* — τὸ *Μαραμένον Ρόδον* μὲ τὴν *Ἀγνὴν Φιλίαν*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Ἀῆραν τῆς Λαμίας* καὶ *Ὡραίαν Ἀμαζόνα*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀποδώσουν πρῶτον διὰ τοῦ γραφείου μου τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Θυμωμένον Κώνωπα* (δὲν κατώρθωσα νὰ διαβάσω τὰ ψευδώνυμα τῆς φίλης μας Δ. Δ. τίνος *Ἄδρα*; τί *Νεοφερμένη*; σὲ παρακαλῶ, ξαναγράψε τα καθαρώτερα καὶ . μὴ θυμώσῃς·) *Ἀγκαθάκι* (σοῦ ἔστειλα τὰ «Διηγήματα» τοῦ Ξενοπούλου, ὡς καὶ τὰ φύλλα 1—2 εἰς τὴν Κ. Τ.) *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* (χαίρω ποῦ ξαναρχίζεις τὴν Ἀλληλογραφίαν· σοῦ εὔχομαι καλὰς προόδους εἰς τὴν Ἀκαδημίαν·) *Χριστοφόρον Παρασχάκην* (ἔστειλα·) *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν καὶ διὰ τὸ ποίημα·) *Πυρειοπόλην* ([Ε] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν· ἀλλὰ μεταγραφὴ ξεσκεβώματος εἶπα ὅτι δὲν γίνεται·) *Ζῶ-Ζῶ* ([ΕΕ] διὰ τὴν συνέχειαν τῆς διηγήσεως·) *Λεμωνιάτικον Ἀστέρα* (πού του ἤρεσαν τόσον τὰ «Παλάτια τοῦ Ἥλιου» ὥστε τὰ ἐδιάβασε δύο φορές, διὰ νὰ τα ἐννοήσῃ καλλίτερα·) *Κομηνὸν Κ.* (Ἑλλάς, Δ. ἐξ ὅσων προτείνεις, μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* (χωρὶς ἀρχικὰ καὶ σύ; ἂς εἶνε· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὰς λαμπρὰς διαθέσεις·) *Σάτυρον* (Χ. Π. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις·) *Ἀεράκι τοῦ Πηλίου* (Δ Ε. Σ. αὐτὸ *πρότιμῶ*·) *Μακρολέλεκαν* (Δ. Κ. κατὰ τὸν Κανονισμόν, οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ μου γράφουν περὶ ψευδωνύμου χωριστὰ ἕκαστος· καὶ ἰδιοχείρως·) καὶ *Πτωχικὴν Καλύβην* (Ν. Κ. Κ. σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: — ἡ *Ἀλκυονὶς* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν* καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν* — ἡ *Παλλὰς* μὲ τὸ *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Θαλασσοταραχὴν* καὶ *Ἑλληνόπαιδα* — ὁ *Λόφος τοῦ Γάτου* μὲ τὸ *Πεπρωμένον*, *Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον*, *Δάλιαν*, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* καὶ *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν* — ὁ *Θυμωμένος Κώνωψ* μὲ τὸν *Δετὸν τῆς Ἐρήμου*. *Κουκουναροθρεμμένον*, *Δίμοσταγῆ Χρωστῆρα* καὶ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ* — τὸ *Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸν *Φωνογράφον τοῦ Ἐδισσῶν*, *Ἀγνὴν Ψυχήν*, *Ἀηδόνα τοῦ Πηλίου*, *Περιδόλι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Δωρίδα Πορθένον* — τὸ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* μὲ τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, *Νευρόσπαστον*, *Μυρσόβολον Χαραυγήν*, *Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς* καὶ *Διάβολον Ἐσπερινόν* — τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* μὲ τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*, *Μόνωσιν* καὶ *Ἑλληνόπαιδα* — ἡ *Βασίλισσα τῶν Κυμάτων* μὲ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Ἐσπερίαν Αὔραν*, *Ἀταβύριον Ρόδον*, *Φάρον τῆς Σινώπης* καὶ *Ἰλίου Μέλαθρον* — τὸ *Κόκκινον Κρίνον* μὲ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Ναυτοπούλαν τῆς Κραγάς*, *Λευκὸν Κρίνον*, *Χαρὰν τῶν Γονέων* καὶ *Λέοντα τῆς Καιρωνείας* — ἡ *Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν* καὶ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* — ὁ *Φάντες τῆς Κούπας* μὲ τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Διονυσιάδα Πηγὴν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν* — ὁ *Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου* μὲ τὸ *Ἐὐθυμοῦ*, *Κελαιδίστραν*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων* — ἡ *Δωρὶς Παρθένος* μὲ τὸ *Κέντρί* — ἡ *Νυφὴ τῶν Ἀγγέλων* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδον* — τὸ *Μαραμένον Ρόδον* μὲ τὴν *Ἀγνὴν Φιλίαν*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Ἀῆραν τῆς Λαμίας* καὶ *Ὡραίαν Ἀμαζόνα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Θυμωμένον Κώνωπα* (δὲν κατώρθωσα νὰ διαβάσω τὰ ψευδώνυμα τῆς φίλης μας Δ. Δ. τίνος *Ἄδρα*; τί *Νεοφερμένη*; σὲ παρακαλῶ, ξαναγράψε τα καθαρώτερα καὶ . μὴ θυμώσῃς·) *Ἀγκαθάκι* (σοῦ ἔστειλα τὰ «Διηγήματα» τοῦ Ξενοπούλου, ὡς καὶ τὰ φύλλα 1—2 εἰς τὴν Κ. Τ.) *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* (χαίρω ποῦ ξαναρχίζεις τὴν Ἀλληλογραφίαν· σοῦ εὔχομαι καλὰς προόδους εἰς τὴν Ἀκαδημίαν·) *Χριστοφόρον Παρασχάκην* (ἔστειλα·) *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν καὶ διὰ τὸ ποίημα·) *Πυρειοπόλην* ([Ε] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν· ἀλλὰ μεταγραφὴ ξεσκεβώματος εἶπα ὅτι δὲν γίνεται·) *Ζῶ-Ζῶ* ([ΕΕ] διὰ τὴν συνέχειαν τῆς διηγήσεως·) *Λεμωνιάτικον Ἀστέρα* (πού του ἤρεσαν τόσον τὰ «Παλάτια τοῦ Ἥλιου» ὥστε τὰ ἐδιάβασε δύο φορές, διὰ νὰ τα ἐννοήσῃ καλλίτερα·) *Κομηνὸν Κ.* (Ἑλλάς,

εὐχαριστῶ·) *Νεαρὸν Ἠθοποιὸν* (ὅλοι καλὰ καὶ σὲ ἀσπάζονται·) *Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν*, *Ἐλένην Κ. Κυπραίου*, *Φάντην τῆς Κούπας* (ἔστειλα·) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* ([Ε] ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα, καὶ «δὲν εὑρίσκει λέξεις νὰ μ' εὐχαριστήσῃ διότι την ἠξίωσα ἑνὸς τόσον θαυμασίου κοσμήματος·») *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς· ὁ Ἀνανίας μὲ ἀρχαίαν περιβολὴν ἀλλὰ Δόγκαν, ὡραιότατος!) *Δωδώνην* (καὶ σὺ λοιπὸν ἔχεις τὰ ἴδια τοῦ *Ναβουχοδονόσορος*; φρόνιμα ὅσο μπορεῖς! σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα·) *Πίθηκον τοῦ Βορνέου* (ναί, φέτος ὁ κύκλος μας κλῦξησε πολὺ· σημείωσε δέ, ὅτι οὔτε τὸ δέκατον τῶν νέων συνδρομητῶν δὲν ἐπῆραν ἀκόμη ψευδώνυμον· [Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Μελανίππην* (εὐχαριστῶ δεῦ τὰς ἐνεργείας·) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (δὲν εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς Αἰνίγματα, παρὰ μόνον ὅταν θὰ προκηρυχθῇ διαγωνισμὸς· καὶ διὰ νὰ μὴν ἔχῃς παράπονα, σὲ συμβουλεύω νὰ ἀναγνώσῃς μὲ προσοχήν, — ἀλλὰ μὲ μεγάλην προσοχήν,— τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ· ἐκεῖ θὰ ἰδῇς καὶ περὶ Π. Πνευμάτων·) *Αὐγὴν τῶν Ἐλπίδων* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· χαίρω πολὺ ποὺ σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινὰ ἔργα, καὶ θὰ εἴπω εἰς τὴν *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν* πόσον τὴν εὐγνωμονεῖς, διότι ἐξ αἰτίας της ἔγινες συνδρομήτριά μου·) *Ἠρώιδα τοῦ Ζαλόγγου* (ἡ φοβερὰ εἴδησις ποὺ μου γράφεις μ' ἐθορύβησε τόσῳ πολύ, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ την πιστεύσω.. ναί, μοῦ φαίνεται ψέμματα!... καὶ δὲν θὰ την πιστεύσω, ἂν δὲν μου ξαναγράψῃς·) *Πτοὴν τῶν Ἀγγέλων* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Δωρίδα Παρθένον* (ποῦ ἐθαύμασε τόσον τὸ Σῆμα, ὅταν τα εἶδε νὰ το φορῇ ἡ *Αὔρα τοῦ Πηλίου*· ἀλλὰ τὰ Π. Πνεύματα ποὺ μου στέλλει, εἶνε παλαιὰ καὶ γνωστότατα·) *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων* (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Μπάρμπα-Λιτάρδον* (ποῦ ἀπ' ὅλα τὰ ἐφετεινὰ φυλλάδια τοῦ ἤρεσε περισσότερον ἐκεῖνο ποῦ εἶχε τὸ τέλος τοῦ «Ἡμερολογίου Ὀρφανῆς»· ἂς εἶνε ὅμως, δὲν φαντάζεται τί θὰ πάθουν στὸ τέλος οἱ κακοῦργοι τοῦ «Γοργοῦ») *Μερελίκ* ([Ε] διάλου δὲν μ' ἐνώχλησες· ἀπεναντίας ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολύ·) *Μαραμένον Ρόδον* (γράψε του λοιπὸν ἀμέσως, διὰ νὰ ἔχω καὶ συνδρομητὴν εἰς τὸ Ἀκρωτήριον!) *Κάκιαν*, *Ἄνθος Ἐλπίδος* (μὰ πῶς; δὲν εἶδες τὴν ἐκλογὴν τῶν ψευδωνύμων εἰς τὸ θαυμαστὸν φυλλάδιον; δὲν ἐβραβεύθη ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*;) *Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων* (ποῦ εἶνε τί ἀμελής! φανταστῆτε ὅτι ἔκαμεν ἕ α χρόνον νὰ μου γράψῃ· ἐλπίζω ὅμως ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶνε ἐπιμελής·) *Σταμάτιον Σταματόπουλον* (ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ἡ *Περιοδικὴ Τρέλλα* καὶ ἂς βεβαιωθῇ τὸ *Ταπειτὸ Γιασεμί*·) *Μικρὰν Τρελούλαν* (ἄ, θὰ μαλώσουμε! νὰ μου γράψῃς τόσον ἀραιά, καὶ ὅταν μου γράψῃς, νὰ με κάμνῃς νὰ ζηλεύσω μὲ γλυκὰ καὶ μὲ μπακλαβάδες· λοιπόν, κ' ἐγὼ σε τιμωρῶ: νὰ μου ξαναγράψῃς ἀμέσως·) *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11 Μαρτίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κοσμήματα μαῦρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ 3.—Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ἀπριλίου

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσιν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἱδρυτῇ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

132. Λεξιγρίφος.

Μίαν νῆσον τῶν Κυκλάδων
Μ' ἕνα σύνδεσμον ἑνδνω,
Πλὴν δὲν εὔχομαι νὰ εἶσαι,
Ὡς αὐτὸ ποὺ φανερόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερδῶου Ἑρμοῦ

133. Μεταγραμματισμός.

Ἀντὶ τοῦ Ρῶ, τὸ Σίγμ' ἂν βάλῃς,
Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς
—Εἶνε διὰ νἀπορῇ κανείς! -
Εἰς ἔνδυμα θὰ μεταβάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζώβλεγκ

134. Ἀναγραμματισμός.

Θάμ' εὑρῇς εἰς τὰς προθέσεις
Ὅπως ἔχω ἂν μάφισῃς·
Καὶ εἰς ὅλους τοὺς λειμῶνας,
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Μεσολογγίου

135. Ρόμβος.

1.— Γράμμα.
2.— Χρονικόν.
3.— Κάτοικος χώρας ἑλληνικῆς.
4.— Πρωτεύουσα Κράτους Ἀσιατ.
5.— Θεὸς τῶν Ρωμαίων.
6 — Κτηνικόν.
7.— Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρ. Ζερβου

136. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:

Ι Κ Κ Ι Μ
Λ Ο Α Ζ Ε Δ Φ
Υ Σ Ε Γ Σ Ο Ο
Ο Ι Ι Ο Τ Υ Σ
Τ Α Υ Ι Λ Α Φ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνιάτικου Ἥλιου

137. Μαγικὴ Εἰκών.

Τὸ μικρὸ ἐλαφάκι δὲν εἰμπορεῖ νὰ τρέξῃ τόσον γρήγορα ὅσον ἡ ἔλαφος. Ἀλλ' οἱ κυνηγοὶ πλησιάζουν. . . Τί νὰ κάμῃ ἡ δυστυχὴς μητέρα; Χώνει τὸ παιδάκι της, τὸ κρύβει, καὶ αὐτὴ φεύγει. Ἆρά γε θὰ το ἀνακαλύψουν οἱ κυνηγοί;

138. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9	=	Δὲν λέγεται.
2 1 9 8 3	=	Ψάλλεται.
3 2 3	=	Ζῷον.
4 7 4 8 3	=	Αὐτοκράτωρ.
5 9 7 8 9	=	Διὰ τὰ ζῷα.
6 7 9 5	=	Ἐργαλεῖον.
7 3 4 8 3	=	Εἰς τὰ πλοῖα.
8 2 6 7 8 3	=	Ἐπίθετον.
9 8 4 8 3	=	Ἄνεμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ψαληρικῆς Αὔρας

139. Φωνηεντόγριφος μετ' Ἀκροστιχίδος

Τῇ παρεμβολῇ *δύο* φωνηέντων εἰς τὰ κάτωθι σύμφωνα, ὧν ἡ σειρὰ δύναται νὰ μεταβληθῇ, τοῦ πρώτου φωνήεντος δὶς ἐπαναλαμβανομένου τοῦ δὲ δευτέρου ἅπαξ, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξεν, σχηματίσον πέντε λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν Τιτᾶνα:

τσρ - δτρτσ - χμσλ - λσλ - μσσκρδ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κόκκινον Κρίνον

140. Φωνηεντόλιπον

μ - πρτρχτ - * - γλσσ - τ - ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίν-Χό

141. Γρῖφος

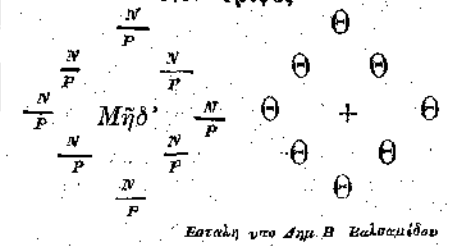

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Β. Βαλσαμίδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4.

33. Κασσιόπη (Κᾶ. Σσ, Ο, Πῃ) — 34. Μίδας- Ἴδας.— 35. Ἐλασσὼν-ἐλάσσων.' — 36. Τὰ δάκτυλα, τὰ δόντια, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ κοιλιά.

37. ΠΗΛΙΟΝ 38 Γάλα—λᾶ = γᾶ +
ΗΛΙΟΣ (Νῆσος—σὸς =) νῆ +
ΛΙΑΝ (Μίδας — δάς =) Μῆ+
ΙΟΝ (Ἄδης —α =) δίς=
ΟΝ ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ. — 39-
Ν 43. Διὰ τοῦ ΡΙΣ: *αὐλητρίς, ἄριστος, Λάρισσα, ἐνορίς, κρίσις*.— 44. ΤΗΝΟΣ (ΣπέΤσαι, ΚρΗτη, ΡῆΝος, ἈδριανΟὐπολις, δάΣος.) — 45. Θνῆσκε ὑπὲρ πατρίδος.— 46. Γυναικὶ λόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΔΙΑΙ

[Αἱ λέξεις λιπαὶ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λογίζονται μόνον Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ βραχυτέραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμόν μου θερμῶς εὐχαριστῶ.— *Ὀνειροπόλος Ψυχή.* (Δ.32(

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἱδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνὸς καὶ εἶνε προπλ τέαι δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστὰι δύνανται ὑποκτήσουν ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφάπαξ δι' ἓν ἔτος δρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται ἀγοράζουν τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ' οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνεννοηθοῦν πρός τινα τῶν ἐν τῇ πόλει των **Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως**, *ἤτοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.*

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904